

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **S. – L.**, IČO: X., zastúpenej JUDr. E., advokátkou v S.S., proti žalovaným **1/ MUDr. J.**, bývajúcemu v H., zastúpenému JUDr. P., advokátom v H. a **2/ Mgr. O.**, bývajúcemu v B., **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 18 C 103/2009, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd S. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 23. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011 a uznesenie z 29. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom z 22. septembra 2011 č.k. 18 C 103/2009-352 určil, že do vlastníctva žalobkyne patria nehnuteľnosti zapísané na LV č. X. k.ú. V. parc. č. X. o výmere X. 930 m², parc. č. X. o výmere X. 160 m², parc. č. X. o výmere X. 125 m², parc. č. X. o výmere 2 038 m², parc. č. X. o výmere X. 096 m², parc. č. X. o výmere 6 841 m², parc. č. X. o výmere 174 m², parc. č. X. o výmere 367 m², parc. č. X. o výmere 1 150 m², parc. č. X. o výmere 120 662 m², parc. č. X. o výmere 2 219 m², parc. č. X. o výmere 799 963 m², parc. č. X. o výmere 2 468 m², parc. č. X. o výmere 20 795 m², parc. č. X. o výmere 7 463 m², parc. č. X. o výmere 365 m², parc. č. X. o výmere 17 148 m², parc. č. X. o výmere 2 668 m², parc. č. X. o výmere 2 291 m², parc. č. X. o výmere 1 745 m², parc. č. X. o výmere 997 m², parc. č. X. o výmere 18 031 m², pod poradovým číslom X. v ¼-tine a pod poradovým číslom X. v ¼-tine. Zároveň žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyňi trovy konania 6 649,79 Eur v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania

vyvodil, že vlastníckmi týchto nehnuteľností, ktoré sú zapísané na LV č. X. k.ú. V. sú v jednej polovici Slovenská republika a žalovaní 1/, 2/ každý v ¼-ine. Predtým tieto nehnuteľnosti boli zapísané v pozemnoknižnej vložke č. X. a ich pôvodnými vlastníckmi bola H. a E. občianky židovského pôvodu, ktoré v čase 2. svetovej vojny v rámci rasových perzekúcií boli deportované do koncentračného tábora. Žalobkyňa, ktorú v tomto konaní v zmysle zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch zastupuje L., ako správca jej majetku ½-vice z týchto nehnuteľností nadobudla na základe rozhodnutia O. č. X. 537/57 z 29. októbra 1957. Žalovaní vlastníctvo podielov, a to každý v ¼ nadobudli na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva spísaného na notárskom úrade notárky JUDr. B. v S. pod č. N.. Zdôraznil, že v roku 1948 z dôvodu, že v pozemkovej knihe neboli vyznačené zmeny vlastníckov k sporným nehnuteľnostiam došlo na základe rozhodnutia konfiškačnej komisie v S. č. K. z 13. februára 1948 ku konfiškácii poľnohospodárskeho majetku H. a to k 1. marcu 1945 a následne na základe zápisnice z 29. mája 1948 došlo k prevzatiu lesných nehnuteľností nachádzajúcich sa v tomto katastri patriacich bývalej majiteľke H. a spol. v celkovej výmere 98,2943 ha do držby a úžitku Československého štátu v správe Štátnych lesov. Súd dospel k záveru, že len v dôsledku administratívnej chyby v konfiškačnom rozhodnutí z 13. februára 1948 nebola uvedená aj E., teda pod konfiškáciu spadali sporné nehnuteľnosti ako celok, nielen podiel H.. Podľa názoru súdu prvého stupňa štát do držby majetku vstúpil najneskôr v roku 1948, ktoré tieto nehnuteľnosti užíval až do roku 1993 a v zmysle Občianskeho zákonníka (zákon č. 141/1950 Zb.) k nim na základe skutočnej držby nadobudol vlastníckeho právo. Považoval za nepravdepodobné, aby došlo k vydržaniu týchto nehnuteľností žalovanými, resp. ich právnymi predchodcami. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných rozsudkom z 23. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil s tým, že o trovách odvolacieho konania rozhodne samostatným uznesením. Odvolací súd sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti uviedol, že v konaní nebolo sporné, že na podiely na meno H. bolo vydané konfiškačné rozhodnutie. Sporným bolo, či aj k podielu E. mala žalobkyňa titul vstupu do užívania týchto nehnuteľností. Titul vstupu žalobkyne do užívania odvolací súd vyvodzoval z konštatovania v zápisnici z 29. mája 1948 o prevzatí majetku, že došlo k prevzatiu majetku „H. a spol.“, pričom celková výmera prevzatých nehnuteľností zodpovedala výmere sporných nehnuteľností vcelku. Za dôkaz o tom, že skonfiškovaný bol aj majetok E., súd považoval okolnosť, že synovia E. podali odvolanie proti rozhodnutiu konfiškačnej komisie, ktoré bolo

odmietnuté. Napokon aj nariadenie SNR č. 104/1945 Zb. umožňovalo deťom požiadať, aby majetok rodičov nebol skonfiškovaný až do výmery 50ha. Odvolací súd uzavrel, že len v dôsledku omylu nebola v konfiškačnom rozhodnutí uvedená aj E., bolo však preukázané, že žalobkyňa na jeho základe prevzala celú výmeru sporných nehnuteľností, o čom svedčí aj správanie synov E.. Dodal, že pri konfiškácii majetku sa vlastníctvo nadobúda z moci zákona spätne, konfiškačný výmer sa vydával len na konkretizovanie majetku.

Odvolací súd uznesením z 29. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011 s poukazom na § 214 ods. 5 O.s.p., § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 veta druhá a ods. 2 O.s.p. žalobkyni nepriznal náhradu trov konania a žalovaným nepriznal právo na ich náhradu.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 1/, ktorý jeho prípustnosť vyvodzoval z § 237 písm. f/ O.s.p. t.j., že postupom súdu mu bola odňatá možnosť pred súdom konať a to z dôvodu, že súd nenariadil pojednávanie, hoci mal vykonať dokazovanie za účelom správneho zistenia skutkového stavu, a zároveň nemal možnosť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Zároveň sa nevyporiadal so všetkými jeho námietkami a argumentmi, konkrétne námietkou, že žalobkyňa nepreukázala nadobudnutie vlastníctva titulom vydržania, najmä v otázke titulu vstupu do oprávnenej držby, dobromyseľnosti, že jej veci patrí a v preukázaní konkrétneho obdobia reálne užívania nehnuteľnosti, a s námietkou, že žalobca nepreukázal nadobudnutie vlastníckeho práva konfiškáciou, preto došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia. V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) uviedol, že skutkové zistenia nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. V rozhodnutí konfiškačnej komisie nie je žiadna zmienka o konfiškácii majetku E., rovnako ako v žiadosti jej synov o vypustenie majetku z prerozdelenia, keď v ich žiadosti sa spomína majetok iného právneho predchodcu (S.) a nie E.. Dovolateľ súdom nižšieho stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) v otázke posúdenia nadobudnutia vlastníckeho práva konfiškáciou aj vydržaním. Žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu nepovažovala dovolacie námietky za opodstatnené.

Žalovaný 2/ sa stotožnil s obsahom dovolania.

Najvyšší súd S. ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanvej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. X. O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalovaného 1/ nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanvej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Tiež nejde o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného 1/ nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie a rozhodnutie

odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Pokiaľ ide o procesné vady podľa § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. žalovaný 1/ v dovolaní nenamietal a tieto v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

V predmetnom konaní dovolateľ namietal existenciu vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a to z dôvodu, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, hoci mal vykonať dokazovanie za účelom správneho zistenia skutkového stavu a týmto postupom mu odňal možnosť vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu. Zároveň namietal porušenie práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, keď sa súd nevyporiadal so všetkými jeho námietkami a argumentmi.

Podľa § 214 ods. 1 (v znení účinnom do 31. decembra 2012) na prejednanie dovolanie proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa odseku 2 v ostatných prípadoch možno v dovolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 213 ods. 4 O.s.p. odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých účastníkom konania, ak ich nevykonal súd prvého stupňa, hoci mu ich účastník navrhol, alebo za podmienok ustanovených v § 205 a.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa § 123 O.s.p. účastníci majú právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali.

Právo účastníkov vyjadriť sa k vykonaným dôkazom sa v konaní realizuje tak, že samosudca (prípadne predseda senátu) spravidla bezprostredne po vykonaní dôkazu umožní účastníkom, aby sa k nemu vyjadrili a aby uviedli všetko, čo pri hodnotení dôkazu považujú za významné. Procesnú možnosť vyjadriť sa k vykonanému dôkazu (napr. z hľadiska vierohodnosti svedka a jeho vzťahu k prejednávanej veci, pravosti a správnosti

listiny, osoby a odbornej spôsobilosti znalca, vecnej správnosti postupu súdu pri vykonávaní obhliadky a pod.) musí súd účastníkom vytvoriť v rámci dokazovania, ktoré prebehlo zákonom predpísaným spôsobom. Spôsob vykonávania jednotlivých dôkazných prostriedkov vyplýva z Občianskeho súdneho poriadku (§ 126 a nasl.). Vyjadrenie účastníka k takto vykonanému dôkazu je potom jedným z podkladov, ktoré súd pri ich hodnotení berie do úvahy, preto takéto vyjadrenie zo strany jednotlivých účastníkov môže byť významným faktorom ovplyvňujúcim intenzitu dôkaznej sily pripisovanej konkrétnemu hodnotnému dôkazu súdom. Význam tohto procesného práva je teda zrejmý.

Právo na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov vyplýva zo zásady kontradiktórnosti súdneho konania, podľa ktorej procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky potrebné dôkazy tak, aby uniesli dôkazné bremeno a v spore boli úspešní, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli v konaní účastníkmi predložené alebo súdom zabezpečené s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie vo veci, a mať možnosť sa k nim vyjadriť (napr. Nideröst – Huber proti Švajčiarsku z 18. februára 1997, Mareš proti Českej republike z 26. októbra 2006, Vokoun proti Českej republike z 3. júla 2008, Hudáková a ďalší proti Slovenskej republike z 27. apríla 2010 a iné).

Zo súdneho spisu vyplýva, že odvolací súd rozhodol vo veci potvrdzujúcim rozsudkom z 23. februára 2012 bez nariadenia pojednávania vychádzajúc z § 214 ods. 2 O.s.p. (v znení účinnom do 31. decembra 2012), keď mal za to, že nie je daný dôvod na nariadenie pojednávania podľa § 214 ods. 1 O.s.p. Takýto postup odvolacieho súdu nebol správny.

Odvolanie, ako už bolo vyššie uvedené, proti rozsudku súdu prvého stupňa podali žalovaní 1/, 2/. Odvolanie oboch žalovaných bolo doručené žalobkyni, ktorá k nim podala vyjadrenie a listinné dôkazy, okrem iného výpis z PKV č. X. (viď čl. 385, čl. 404 a čl. 407-408 spisu). Ani jedno vyjadrenie k odvolaniu nebolo doručené žalovaným. Nedoručenie vyjadrenia žalovaným by nebolo samo o sebe procesnou chybou, ak by vyjadrenia neobsahovali podstatné skutočnosti k veci. V prejednávanej veci však zo súdneho spisu vyplýva, že odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia, v časti, v ktorej sa vyporiadaval s podstatnými odvolacími argumentmi odvolateľov, odkázal na listinný dôkaz – výpis z PKV č. X., ktorý predstavoval základ jeho argumentácie vo vzťahu k týmto námietkam. Tento listinný dôkaz však nebol v konaní pred súdom prvého stupňa predložený a nebol ani vykonaný. Dôkaz žalobkyňa predložila až vo svojom vyjadrení v odvolacom

konaní ako reakciu na argumenty žalovaného 2/, ktoré vyjadrenie ani nebolo protistrane doručené. Odvolací súd preto procesne pochybil, keď v rozhodnutí vychádzal z dôkazu, ktorý nebol riadne vykonaný. Odvolací súd, pokiaľ nemienil vychádzať len zo skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 O.s.p.) mal pojednávanie nariadiť a dôkaz sám vykonať (§ 213 ods. 4 O.s.p.). Okrem toho, že odvolací súd nepostupoval v súlade s ustanoveniami o vykonávaní dôkazov a nevykonal dôkaz, ktorým následne argumentoval, odňal takýmto postupom účastníkov konania možnosť k takémuto dôkazu sa vyjadriť. Účastník konania nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazu ani v rámci pojednávania, keďže odvolací súd ho nenariadil, ani v rámci možnosti reagovať na vyjadrenie žalobkyne, keďže toto vyjadrenie nebolo súdom protistrane doručené. Z uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd procesne pochybil, v dôsledku čoho odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

K námietke dovolateľa, že odvolací súd sa v dôvodoch rozhodnutia nevyporiadal so všetkými jeho námietkami a argumentmi, čím došlo k porušeniu práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia a následkom toho k odňatiu možnosti pred súdom konať, dovolací súd poznamenáva, že táto námietka nie je opodstatnená.

Obsah požiadavky na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia je v právnom poriadku vyjadrený v § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Keďže § 157 ods. 2 O.s.p. platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by taktiež malo obsahovať myšlienkový postup, ktorý predchádzal vydaniu rozhodnutia, spôsob, akým sa súd vporiadal s odvolacími námietkami a ďalšie rozhodujúce skutočnosti tak, aby rozhodnutie bolo

preskúmateľné v rámci mimoriadnych opravných prostriedkov. Na druhej strane takúto požiadavku nemožno chápať spôsobom, že zahŕňa právo účastníka byť pred súdom úspešný, prípadne právo na vydanie rozhodnutia v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (porovnaj I. ÚS 50/04), prípadne s navrhovaním a hodnotením dôkazov (porovnaj IV. ÚS 252/04), preto nie je porušením práva na súdnu ochranu ani práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie v súlade s objektívnym právom. Reálne uplatnenie týchto práv totiž nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom právnych predpisov, ktorý predkladá účastník (porovnaj IV. ÚS 340/2004). Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako nezákonný (porovnaj I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97) a všeobecný súd nemusí v odôvodnení rozhodnutia dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (porovnaj IV. ÚS 115/03, II. ÚS 76/07, I. ÚS 241/07).

Vada nedostatku dôvodov rozhodnutia sama o sebe nemusí vždy disponovať potrebnou intenzitou smerujúcou k porušeniu ústavných práv účastníkov. Túto skutočnosť je potrebné posudzovať vždy individuálne pre konkrétny prípad a so zreteľom na charakter konania (porovnaj II. ÚS 373/08). Takú intenzitu zásahu, ktorá je spôsobilá privodiť porušenie ústavných práv, dosahuje také odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné zistiť rozsah porušenia práva, prípadne také, v ktorom dôvody, na ktorých je založené, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (porovnaj I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08). K porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu môže však dôjsť aj tým, že by sa súd pri výklade aplikácií zákonného predpisu natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (porovnaj IV. ÚS 182/09).

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia spolu s jeho odôvodnením (okrem zistenej vady vyššie rozvedenej) je potrebné dospieť k záveru, že napadnutý rozsudok sám o sebe parametre riadne a dostatočne odôvodneného rozhodnutia spĺňa. Odôvodnenie rozsudku obsahuje nielen úvodnú popisnú časť (v ktorej sa okrem iného uvádza, čoho sa žalobkyňa

domáhala, ako rozhodol súd prvého stupňa, a z akých dôvodov, ktoré dôkazy vykonal a ako ustálil skutkový a právny stav v prejednávanej veci, dôvody, pre ktoré bolo podané odvolanie, argumenty a dôkazy, ktoré na podporu svojich odvolacích tvrdení účastník uvádza a čoho sa v odvolacom konaní domáha, procesné stanovisko protistrany a iné), ale i spôsob a rozsah, akým sa odvolací súd prejednanou vecou zaoberal, a tiež samotné právne posúdenie veci (vrátane citácie právnych predpisov, o ktoré sa opieral), v rámci ktorého sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, ktoré na zdôraznenie správnosti ešte doplnil. Odvolací súd sa vyporiadal i s rozhodujúcimi argumentmi odvolateľa. Dovoláním napadnuté rozhodnutie teda uvádza všetky podstatné skutočnosti, preto mu v tejto súvislosti nemožno vytknúť procesné pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa ďalšími námietkami žalovaného 1/ uvedenými v dovolaní.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol uznesením z 29. februára 2012 sp. zn. 16 Co 140/2011 a keďže v novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.) dovolací súd zároveň zrušil aj toto uznesenie krajského súdu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. novembra 2014

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová